

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

מז.

עין משפט
נר מצוה

קד א מיי פ"ו מהלכות
שמיטה הלכה ח:
קה ב מיי פ"ז מהלכות
לולב הלכה יג סמג
עשין מד [טוש"ע או"ח סי'
תרנח סעי' א]:
קו ג מיי שם הל' טו
[טוש"ע שם]:

ק"ד מ"י פ"י מהלכות
אסורות הלכה ב סמג
לאוין קמב טוש"ע א"ח ס'
תפט סעיף י טוש"ע י"ד
ס' ר"ג סעיף א'
ק"ח ה ו מ"י שם הל' ב:

רבינו חננאל

ואסיקבא דמחלוקת ר' יוחנן ור' אלעזר בדמי פירות שביעית, שחזר פירוש ר' יוחנן לה מהא דתנאי מה שיש לו סלע של שביעית, פ' סלע שלקחה בדמי פירות שביעית, ובכיצד ליתקן בה חלוק, וביקש ערשה הולך אצל חנוני ההגיל אצלו ואומר לו הן לי בסלע זו פירות ונתון לה, וחתור ואומר לו, הרי פירות הללו שקניתי ממך נתונין לך במתנה, וחנוני אומר הרי סלע זו נתונה לך במתנה, והלא אומר הרי פירות הללו מחוללין על פירות

בשל לי בביתו, ולקוח
 כהן וזו מה שירצה.
 ובהל סמל ששביעי
 מה פיר שני, וקמתי דר
 מקום פיר דר חילול
 אל, כמאן כר אלעזר.
 אלא אשמן מחלוקת
 אפיר ראשון, אבל פיר
 שני דברי הכל אפי'
 (ב)דר חילול, הוא אל
 ב' ר' נתנן ולא כר אלעזר,
 אלא ש' זמ מחלוקת פיר
 ותניא אחד שביעי ואחד
 מעשר שני מהתחילת
 מעשר שני שביעי.
 הן. מדקמי מעשר שני
 בהדיה, וזל מעשר שני
 מחלילי בהמה, והלא
 אינו מתחיל אל בכסף
 מעש עליו צורה, אל
 דמי מעשר, שביעי
 ומי מדמי שביעי.
פסקא משמרי בית
 המקדש התקין רבן יוחנן
 בן זכאי שיהא לרוב גסל
 כל שבעה בלויים ושל
 למקדש. שנאמר ודרש
 אל אלה, ומכלל דבר
 דרשה. שיהא **יופ** הגוי
 כלו אמור לאכול החדש.
 כבר פירשנו במסכת
 ראש השנה.

(סנהדרין דף כה. ושם) חִמְתִּי דְרַבִּי
דִּימִינִי דְבַמָּה לַחְלוּק וּמִ"מ דִּימִינִי
זֶה הַחֹלֵק קָמָא (ב"ק דף קז. ושם) וְבִי
כָּל וְהִם צָבָל לֹמֵא חֲזוּ וּמִשְׁנֵי דְרִצִּין
צִיָּה צַהֲמָה וּמִסְקִי לֵה הַתָּם הֵייוּ
כְּרַבִּי מֵאִיר דְּרִי אֶפְּלִי לַכְּתֻמִּילָה יִצִּי
נִמְי אֶפְּלִי כְּרֶגֶן וְהַתָּם דְּלֵא אֶפְּשֵׁר
צִבְעִין אַחֵר וּלְפִי מֵה שְׁפִי דְר' מֵאִיר
שְׂרִי אֶפִי לַכְּתֻמִּילָה לֹא יִתְּן מֵה
שְׁפִירֶשׁ צְקוּטֶרֶס פֶּרֶק הַזֶּה (ב"מ
דף נה.) דְּבִי דִמְאִי מַחְלִין אוֹתוֹ
כִּסְקָף עַל נַחֲשָׁה נַחֲשָׁה עַל הַפִּירוֹת
וּיִחְזוֹר וּיַפְּדֶה אֶת הַפִּירוֹת דְּדוּקָא כִּךְ
וְהֵאֵךְ אֶשְׁכַּחן דְּרִי ר"מ דִּמְאִי לַחֲלָל
עַל הַפִּירוֹת לַכְּתֻמִּילָה וְצָבָל שִׁיעוּל
וּיִאֲכֹלוּ בְּמִקְוֵה דֵּהִי עֵדִיק מִשְׁחִיזוֹר
וּיַפְּדֶה אֶת הַפִּירוֹת:

פירות הללו נתונים לך במתנה.

צהדיא קמני צירושלמי
 דשציעית בסוף פרק שמיני והחנווני
 אומר לו הרי סלע נתון לך במתנה
 ובענין אחר לא סגי ודייק דדרך
 חילול אינו מדלא חילל החנווני
 ללכתמחילה סלע של צלל הבית על
 פיפירומיו שלע דרך מקח וממכר:
ושיהא יום הנף בולו אסור.
 הרבה תקנות תיקן רבן יוחנן
 בן זכאי אלא הכן תרמי תיקן יחד
 להכימני הכא יום הנף אבז גרר
 ומתימא דצמנחות פרק רבי ישמעאל
 (דף סח.) לא תני הכן דלולז אבז
 הואו דיוס הנף ובפרק תרמא דר"ה
 (דף ל.) תני הכן תרמי ועוד תקנות
 טובא דמקון: **דאשתקד** לא
 הוה בית המקדש האיר המזרח הוה
 מתיר. ואפילו לרבי יהושע דלמר
 שמעתי שמקריצין אף על פי שאין
 בית צפ"ק דמגילה (דף י.) הני מילי
 כשיש מזבח בנוי אבל בלא מזבח לא
 כדמוכח צוחים פרק קדשי קדשים
 (דף ס.) ושם דמוזח שפונס כל
 הקדשים שנשחטו שם שפולים ואין
 האוכלים צגיו שירי מנחה ולא קדשי
 קדשים ואפילו קדשים קלים:

א"י נמי סמוך לשקיעת החמה
דחמיסר. שלא יוכלו להתעסק
בצוממ בתחילת לילה ולא יספיקו
להתקריב קודם חלות למוחר ו"מ דמייני
בצערב ו"ט סמוך לשקיעת החמה
ולא יכלו לבקר ב"ט מהיכן יאצרו
את העומר והיכן מגלות וקופות
ושלש עשרה נפה וכלי שרת דברים
האצריכון לעומר כדמנן במנחות פ'
ר' ישמעאל (דף סו.) דאי סמוך

שהוא י"ט הא' אין צנין ציט המקדש
י' לשבעות (דף טו) ולאו פירכא
ן לא תירכא להצני צלילא הא נמי
צלילה שנאמר וציוס הקיס את המשכן
מקימין אותו אלא על כרחיך תריך
י' מילי צנין הבנוי בידי אדם אבל מקדש
מן השמים שנא' מקדש ה' כוונת דין:
ולתתם

ס: אלא דאינינו צחמיסר. או קודם
ריצ"ו השתא משום ההוא יומא:
א דמעיקרא נכלי וליכא איסורא
יו שומעין שעת הקרבת העומר:
חלות: לא לריכא דאינינו צילויא.
עומר שהיו מייבשין אותו בציבור
סה צדקה כדאמרין התם וזה שלא
ימוך לשקעת החמה והיא היא. או
בצחמיסר שהוא י"ט דק"ל צשבוזות
ל הוא יגלה ויצא משמים שנא' (שמות
דורש אחריו דרש גם הוא צימיו:

אפילו למ"ד פרק זה
יודה לפרש וצמה לחלוק
גיי היינו לפרש והא דאנ
עות מעשר שני מעות ש

י הכל על שחוטין
תחללין גזרה שמא
רב אשי מחלוקת
שני דברי הכל בין
ל והא דקתני לקח
לקח תנא נמי סיפא
ב אשי מי שיש לו
ש ליקח בו חלוק
מנווני הרגיל אצלו
נ פירות וגותן לו
ירות הללו נתונים

וְלֹא הָאֵל כִּדְּמִי שִׁירְצָה וְהָאֵל
 בְּדֶרֶךְ מִקֶּחַ אֵין דֶּרֶךְ
 מִחֲלֻקָּתָא בְּפִרְיָ שְׁנִי
 בְּדֶרֶךְ מִקֶּחַ אֵין דֶּרֶךְ
 שְׁבִיעִית וְאַחַד
 דְּמִי שְׁבִיעִית דְּאִי
 מַעֲשֵׂר מִמֶּשׁ וְהָאֵל
 אֵלָא דְּמִי מַעֲשֵׂר
 תַּנְי⁶ בְּרֵאשׁוֹנָה
 שְׁבַעַה וּבְמִדְּנָה יוֹם
 מִקֶּדֶשׁ הִתְקִין רַבִּין
 וְכֹל נִיטֵל בְּמִדְּנָה
 יוֹמָא יוֹם הַנֶּהַךְ כֹּל
 עֲבָדֵינוּ זְכָר לְמִקֶּדֶשׁ
 אֵעֲלֵה אֲרוּכָה לָךְ
 כִּי נִדְּחָה קְרָאוּ לָךְ
 דֹּרֶשׁ אֵין לָהּ
 וְשִׁיחָא יוֹם הַנֶּהַךְ
 הַמִּקֶּדֶשׁ וְיֵאמְרוּ
 הָאִיר מִזֶּרֶחַ הַשָּׁמֶשׁ
 עָיִן דְּאַשְׁתָּקֵד דְּלֵא
 מִזֶּרֶחַ הַתִּיר הַשָּׁמֶשׁ
 וְיִמְרֵי מִתִּיר דְּאִיבֵי
 שִׁיתֶסֶר הָרִי הַתִּיר
 בְּחִמְסִיר מִחֲצוֹת
 אֵתְנָן⁷ הֶרְחֹקִים
 הֵלֵן לְפִי שְׁאֵין בִּ"ד
 דְּאִיבֵי בְּלִילִיא
 מָה⁸ (אִמֵּר) רַב נַחֲמָן
 בֶּן זְכַאי בְּשִׁיטַת ר' ⁹
 הָאֵל הוּא אִסּוּר דְּכֹתִיב
 עַד

וקיעת החמה דחמיסר ק
חה י"ט כדאיחא פרק
א דמיקשי לן הא דקאחא
וממירין הם דאין בנין בהם
יום מקימין אותם וזלילה
ולק כמו שפירש בקונטרס
עמיד בני ומשולל יגלה ו

קדש בני אשחרי ליה
הלכן אכלי איסורא ו
מחזות היום ולהלן כס
לים לא היו רואין ולא
נעלים זו מלהקריבו ק
מון ליום ויש טורח הרב
ומניפין אותו צ"ג נפח
: אי נמי. דאיני בחמים
כלילה דכתיב וזיום הקים
חיד שאנו מפין בני ומש
זדה שהיה מתלמידי תלמי

גזרו רבנן אטו נקבות:
בבי יוחנן: צפרי ראשון.
חילול לא משום דדריש
זניא. צצרייתא דמסייע

זכרים אבל בנקבות
תחללין על חיין אי
דל מהן עדרים אי
פרי ראשון אבל כ
דך מקח בין דרך
אידי דתנא ריש
קא אתיביה רבינא
ע של שביעית
צד יעשה ילך אצ
אומר לו תן לי ב
חזור ואומר לו
במתנה והוא או
ממתנה והלה לוקח
כא דפרי שני הוא ו
לול לא אלא א"ר א
כל בפרי ראשון ד'
לול לא והא דקת
עשר שני מאי שבי
א תימא הכי מעי
וצרת הכסף
כא נמי דמי שביעיה
יה לולב נישל במקד
משחרב בית
חנן בן זכאי שיהא
זכר למקדש
סור: גמ' מנא ל
ר יוחנן דאמר קר
ממכותיך ארפאך נא
היא דורש אי
כלל דבעי דריש
מ' מהרה יבנה
אכלל
מי ניכול ואינהו לא
היה בית המקדש הא
המקדש בית המקדש
אלימא דאיבב
איר מורה אלא ד
יום ולהלן תשתרי
ותרין מחצות היום
תעצלים בו לא
י נמי סמוך לשקיעת
יצחק אמר רבן י
מורה אמר' דאמומן

דמפרש טעמא בגמרא:
דבר לאיסורו דהשתא
יבנו לאכול בהאיר מזרח
ו' אשתקד מי לא אכלנו
ן למהרה יבנה אימת
דוש כל היום דאשטריך
ס משום קירכא דההוא
ה' עד יום ט"ז ע"מ:

הואיל דהאיר המזרח
המזרח שהרי המקדש
נמי אכלי הוא יום
חיות (שם): **הרחוקים.**
י שידעים שאין צ"ד
פנויים לקצור העומר ע
חנני אותו ברחים של גר
ן להקריבו למחר קודם
(י: 10) לאין בני בית הממ
בנוי בידי אדם אבל מקדש
ה. אותה שיטה שהיה ר

מגדלים מהם וולדות ו
י מחלוקת. דרבי אלעזר
ית הוא דא"ר אלעזר
שני. דמי שציעית: וה

ימינו דקתני לקח בצבא
חילל בשב ציין: אידי
ת. דאיייר צפרי עמנו:
לו חלוק. ואינו יכול
יה לאכלה בתוך הזמן
יה וזה מתקיים לשנה
יה לאלו. שמתוך כך
עמו: וחזור ואומר לו.
יירות הללו. שמכרת
חולין ונכנסו לקדושת
ים כך במתנה ואוכל
ית והחנוני אומר לו
סע חולין זה שלא
הוצא ולחוק מאותו
שיצא מהחנוני ואכל
ית שביעית: והאכל.
שיני הוא דמי שביעית
ילקח אכל חנוני ולהוצאו
קח וממכר אלמא צפרי
אמא דפליג דאי הוי
זול למא ילך אכל חנוני
עליה שיש לו צביטא שזה
עוילת ויחלל בתורת
א. אי איתמר דרב אשי
מחלוקת צפרי שני.
אכא למאן דשרי דרך
צפרי ראשון כו': והא
תא דמטיע לר' יוחנן
ואחת מעשרות מחללין
דעמא דרך חילול:
ממא. במתנה וכו' דה
ר עמינו תחלל על דהמא
והפסח. ונתתה בצבא
תחלל אלא על המטבע
זרה: בתנא' במקדש
מין בתכ"ב מושמחת
יבס שבעת ימים (ויקרא
ילין ו' ימים: שמידיה.
הוא כגבולות: ושיא
ד עומר דהיינו ט"ז
אסור בחדש ובעוד
משקרב העומר היו
צו ציום דכתיב (שם)
שכחצב היות מותר מן
אחר המזרח דאמר
כחצו אחד דאמר
אחד הוה דהיינו האר
אחד דאמר עד הביאכס
מן דאיכא עומר עד
דליכא עומר עד עכש

[illegible]

אזיר המזרח. וספיר קאה
א שיתמר לא המיר ה
והלן נשפרי. השתא
העומר: דמן. במסכת
ש: מחלות היום והלן
יבנה כלילא חייש ולא
יבצרין אותו שחזבו מימיו
ק בו מתחילת לילה לא
אינו נבנה דק"ל בשבוע
ן ב"ה דוחה י"ט ה"מ
'ונוני ידך: נשיטת ר'

מסורת הש"ס

- (א) [ר"ה ל.], (ב) [שם ע"ש],
(ג) [מנחות קח:],
(ד) עירובין לז. ר"ה ל.
(ה) [שם ע"ש],
(ו) [אמור פרק טז:],
(ז) [בבבא מציעא פ"ג הל' כז:].

תורה אור השלם

1. וְנִתְּתָה בְּכֶסֶף וְרִצְתָּ
הַכֶּסֶף בְּיָדְךָ וְהִלַּכְתָּ אֶל
הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר יי
אֱלֹהֶיךָ בּוֹ:
- דברים יד כה
2. כִּי אַעֲלֶה אֲרֻכָּה לָךְ
וּמִמְבוֹתַי אֶרְפָּאךָ נָא
יי כִּי נִדְחָה קְרָאָו לָךְ צִיּוֹן
הִיא דֹרֵשׁ אִין לָהּ:
- ירמיהו ל יז

הגהות הב"ח

- (ח) רש"י ד"ה וביקש לו
וכו' בתוך הזמן הזה כנ"ל
ותי' ולא לסחורה נמחק:

מוסף רש"י

[illegible]